

Rózsa Dezső

Őszi Rózsák

Debrecen

2012

Válogatta és szerkesztette: **Szilágyi Ildikó**

Lektorálta: **Papp József**

Grafika: **Burai István grafikusművész**

ISBN

Kiadó:

LÍCIUM-Art

Könyvkiadó- és Kereskedelmi Kft.

Felelős vezető: **Ujvári Béla**

Felelős szerkesztő: **Szabó Tünde**

Nyomda:

DELA Kft. Debrecen

Tel.: 52/533-183

VALAHA

...Valaha azt álmodtam, hogy megvakulok!
S reszketve ébredtem reggel.
Ma már azt álmodom, hogy látok!
S könnyezve ébredek.

SZÍNES CSODÁK

SZÍNEK

Fekete ég alatt
sötétkék felhőkből
rózsaszín villámok
cikáznak szerte-szét.

Fáradt-sárga lámpa
az esőben fázik,
s barna levél úszik
a színtelen vízben.

A bordó táj mögött
a távolság opál,
s egérszürke köd ül,
mint a beteg galamb.

Lángvörös pára ég
és lila pernye hull,
s tapad, mint a moha,
az arca megsápadt.

Fakószürke panel
ázik magányosan,
s fehérfodró felhő
szalad a semmibe.

Arany sár omlik szét,
oldja sárga homok,
ringatja zöld pázsit,
tarka bokor fogja.

És zuhog az eső,
fakulnak a színek,
összekeverednek
és kész az esti kép!

MÉG ÉJSZAKA VAN

Még feszül az éjszaka vászna
és ragyog a távoli csillag,
a Hold is szokott útját járja,
még nem leng a hajnali illat!

Még alszik a reggeli pára
és remeg a tétova álom,
de minden az első fényt várja
és reped a fekete vászon.

Vörösen izzik a dombtető
és setten az első fénysugár,
a fénynek ilyenkor lelke nő
és az élet a napfényre vár!

ESTI HANGULAT

Vörösre festette alkonyát az este,
Fényesre csiszolta csillagait,
A Hold a parkok titkát is kileste,
S megszerkesztette mozgó árnyait.

A mélykék ég alatt sárga lámpák égnek,
Apró tócsa csillan az ég felé,
Friss levelek mesélnek a szélnek,
S lusta pára úszik a szem elé.

Szürke beton nyújtózik bénán,
Halk morajlással pihen a város,
Egy pár halad kézen fogva, némán
S a szél illatot csen, mint egy öreg vámos.

Frissen ásott föld szaga száll,
Életnek készülő megújuló ágy,
A gödörben reggelre egy kis fenyő áll,
A fény felé nyújtózó zöldellő vágy.

Az ablakok mögött feszül a csend,
Néhány lámpa őrzi még a jelent,
S nem változik a megszokott rend,
De a csend, nem nyugalmat jelent!

TAVASZVÁRÓ

Lásd, fordul a föld és csillog a lég,
Tágabb a távol és kékebb az ég.
Csöndesen alszik a régi avar,
Mozdul az élet, hisz élni akar!

Látom a fákon, hogy készül a rügy,
S hangossá vált már a kis madárfütty.
Mordul a szél még, bár havat kavar,
De rigószó hallik: „tavaszt hamar!”

Játszik a fényben az apró faág,
Hirtelen tágul a kinti világ.
Múlóban van már a téli idő,
S fényárban úszik az öreg fenyő!

Fellegek úsznak az ég peremén,
Napsugár játszik a bokrok hegyén.
Nézem a parkot, a megújulást,
...s iszom rá egyet, mint jó áldomást!

HAJNALTÁJBAN

Lágy cseppekben hull rám a hajnal,
Az álomból lassan elindul.
Sápadni kezd a mélyen kék ég,
Zöld keretben nő a messzeség.

Hálóját már fonja az idő,
Serényen surrannak léptei.
Fény villan a szembe ablakon,
És én is a jelent álmodom.

Semmiből jön elő a kékség,
Zöld keretben fehér felhő áll.
Süti a Nap, lángol a képe,
S beolvad az ég kék vizébe.

Felriadnak a madarak is,
Zeng a tér, nő az élet zaja.
Büszkén áll ott az öreg fenyő,
Szépre mosta az éji eső.

Tavaszi illata leng a téren,
Szél hordja szét a zöld fű szagát.
Mozdul az élet, pezsdül a vér,
S a Nap az ég peremére ér.

TAVASZI ALKONY

Mélyvörösben lángol a tavaszi alkony,
Morcos szél szalad át a megriadt parkon,
Majd szakadt felhők kusza kavalkádja kél,
De a tavasz él s megújulásról mesél

...Egy pillanatra megráncolta homlokát,
csak hogy el ne higgyünk neki minden csodát,
de azért minden üde szép és zöld és él,
az ég és a park a lángokban összeér.

A megásott föld illatát érzem újra,
Ásó surran, az avart forgatja kúpra,
Az apám kezében volt ez örök vigasz,
S az ősz igazolta a munkát, így igaz!

Hull az eső, és minden megáll egy percre,
Csupán annyi, hogy a régi port elverte,
Ám odafenn újra készülődik a nap,
És néhány perc múlva egy felhő sem marad!

Tavaszi kép, egyszerű alkonyat csupán,
...az is lehet, hogy egy ritka szép délután,
de mélyvörös zöld lett a fenyőfa hegye,
és én, aki ezt láttam, elteltem vele!

EGY NAP

Dagályba fordul a hajnali fény
és lassan megfeszül a ház falán.
Párás hajnalt búcsúztat a reggel,
s a Nap ma is meleget ad, talán.

A délelőtt esőfelhőt szemlél,
fodros-szürke vív csatát a kékkal
és a fény tompul a ködpárán át
és villám játszik a messzeséggel.

Délidőben újra tombol a fény
és összehúzza magát az árnyék.
Fényes tócsa csillog az aszfalton,
de a fenyő is vizesen áll még.

A délután tiszta fénnel köszönt,
hisz a felhőket szétfújta a szél.
Az ágon ezernyi gyémánt ragyog,
s a zöld fű felfrissülve újra él.

Alkonyban apályba fordul a fény
és hosszú árnyék mutat grafikát,
s a minta megfakul a ház falán,
s az estike kiönti illatát.

MÁJUSI FÉNYBEN

Zöldellő lombok alatt kék égkeretben járok a fényben.
Friss szagú szél szalad, pillanatra átölel úgy, mint régen a
mesékben.
Tarka a föld, a sokfajta zöld festőnek adna itt igazán munkát,
Kis tócsa lenn s bárányfelhő fenn mutatja magát összerosva
furcsán.

Komoran állnak őrt a szürke panelek, mint az öreg várhegyek,
Alattuk apró életek hangzó éneket játszanak, s a dallamot
eltakarják a levelek.
A madarak tavasza a szerelem diadala újra és újra győzelmet
arat,
Májusban már biztos, hogy a tavasz erős, s fénye, melege itt
marad.

Szelíd szél simogatja az emberek télbe fáradt arcát,
Visszhangnak használja a madarak szerelemre hívogató
hangját,
Fut, szalad, s ha valami régi akad, elfújja a tavasztól messzire,
Csak hogy éljen a természet, a körforgás, győzzön az új élet
hite!

Eső után zöld harmat csillog a lombosodó fákon, olyan, mint
egy álom,
Nappali csillagok ezer darabja csillámlik s erőt vesz rajtuk a
mámor,
S az ember az utcára lép és érzi ezt az egyszerű, de igaz
mesét,
Reménykedve, hogy visszakapja az életben való örök hitét!

NYÁRI ZÁPOR

Hirtelen árnyékba került a Nap,
Sötétkék felhők ölelik a fényt!
A zöld levél az ágon megriad,
S mordul az ég, még nem látni, miért.
Ideges csend lett a kicsi parkban,
A szél már próbálgatja erejét,
Elszürkül a kék ég a viharban,
S az első villám már a földhöz ért.
Megriadt madarak bújnak össze,
Fejük fölé tornyosul a felhő,
Meleg eső hull a száraz rögre,
elkésett eszköz lett az esernyő!
Szürke pára kering a téren át,
Fényt ver vissza furcsa alakzatban,
És nehéz felhő fodrozza magát,
Villám villan, cikázó alakban.

Aztán bezárulnak a nagy csapok,
És megint csend feszíti a kertet,
De én ismét elégedett vagyok,
Hiszen megélhettem ezt a percet!
Szín-játék áll a keleti égen,
Mondják az összetevő színeket,
S hallgatom, mint egy öreg mesében,
S közben útnak indul a képzelet.
Emlékeimben él a szivárvány,
Csodája a víznek és a napnak,
De épül a fal, mint szürke márvány,
S a múltból csak a képek maradnak.

VIHAR ELŐTT...

Hirtelen csend lett, vihar előtti csend.
A felhők már odafenn gyülekeznek,
Egymáshoz érnek és ölelkeznek.
Mozdul a szél is, hajlik a fa ága,
A kismadarat a lomb óvja, s várja,
De az eső még éppen hogy csak cseperész.
Villám villan, s a távolban mordul az ég,
A képzelt messzeség összezár,
Az esőt várja a park, hívja a határ.
Érzem az eső illatát, meleg pára leng,
De még odafenn nem nyitják teljesre a csapot,
A szürkére vált ég épphogy csak zokog.
Suhog az eső, hangja üdítő frissességet adó,
Ám a meleg a lázadó, párát ad a betonból,
S a hőhullám fáradt tüdőt rombol.
A tócsában fénylik az ég, s a zöld szín a keret,
Csak egy kis nyári játék, hiszen más nem lehet,
Ám a szél megbibálja a levelet.
Kergetik egymást a felhők, tereli őket a szél,
Susog a lomb, hajlik, mint kecses zöld palánk,
S a könnyű zápor felfrissülést hoz reánk.

NYÁRI ÉJSZAKÁN

Álmatlanul ültem, nyitott ablak mellett.
Éveztem az éjszakát, s benne a csendet.
Sejtelmes árnyékot vetett a Hold fénye
S újtára indult az éjszaka meséje.
Fentről a park alig hallható vallomás,
Riadt macska ugrik, mögötte mordulás.
Panelből szabadult kutya szalad amott,
Gazdájától csalfa szabadságot kapott.
Távolabbról lágy zene simul fülemhez,
Megmozdul a lábam a diktált ütemhez.
...Nincs igazi csend, csak lelassult az élet,
kíváncsian figyelem a messzeséget.
Csikorgó lépések, az úton ember jár,
Az éjszaka segít, a bokor öle vár.
És hallom, ahogy csendesen sepreget a szél,
A lehullott levél már az ősziről beszél.
...és megmozdulnak az éjszaka árnyai,
s hosszú útra kelnek az emberek vágyai.
Fehér felhők úsznak a Hold udvarában,
Majd szétfoszlanak az éjjeli párában.
Alszik a zaj, madár madárnak sem felel,
A park őrzi titkát, csak az árnyék jelel.
Pihen a város, és én ezt hallgatom,
s belém költözik a régen várt nyugalom.

A TÉLI ÉG

Ragyog a téli ég!
Didereg a fáradt fény,
Jégcsappá fagyott az árnyék,
A tavasz fázik, vár még.

Nagy pelyhekben hull a hó,
Csodálatos kristálytakaró,
Árnyékban kék és fehér,
Az úton csak a holdfény kísér.

Még egyszer átölel a tél,
Segít neki a gonosz szél,
Lábad elé hordja a havat,
S lépted nyoma megmarad.

Még csikorog minden mozdulat,
Járunk az égi grafika alatt,
S látod, kinyílt a jégvirág,
Még didereg az egész világ.

SÉTÁLNÉK VELED...

Mint a fehér függöny,
Úgy omlik a hó, friss takaró.
S én sétálnék veled csendben,
Ez lenne kedvemre való.
Kéz a kézben, hőésésben
Ballagni a fehérségben.
Lehet, hogy szótlantul, s a hó
Sótlantul hullna arcunkra,
Beletapadna markunkba,
S mi táguló tüdővel szívnanék az illatát.
Az alig-szél eltakarná lábunk nyomát,
Rejtély maradna, merre tovább,
Senki sem tudná, honnan jöttünk,
S mi van mögöttünk.
Az ágakon ott marad a hó bundának,
S a madarak halkán bujkálnak
A bokrok között,
Csak a neszük hallik az ágak mögött.
Roppan a hó a lábunk alatt,
Kezünk egymáshoz tapad.
Nem érezzük a tél hidegét,
Elmondunk egy régi mesét.
Ki voltál te, s ki voltam én.
Csillag talán az ég peremén?

...Meleg szobából nézve ez csak vízió,
s hogy sétáltam veled, csupán illúzió!

HULL A HÓ

Hull a hó,
S te nem jössz ma este felém.
Hull a hó,
Így múlik el az örök remény.
Hull a hó,
Szemembe pelyheket kavar,
Hull a hó,
S az ember sír, hiába nem akar!

Hull a hó,
Fehérre festve minden feketét,
Hull a hó,
Az éjszaka elmond egy szép mesét.
Hull a hó,
Emlékeimben csilingel egy szán,
Hull a hó,
S egy kismadár didereg a fán.

Hull a hó,
A fákra vastagon tapad,
Hull a hó,
S az este a városra rászakad.

SÖTÉT TÜKÖR

AMIÉRT...

Amikor úgy érzed, minden elveszett,
és nincs ember, ki melletted hitet tett,
csak önmagad őrlődsz kétségek között,
s csukódnak az ajtók a fények mögött,
tán megbocsátható a hitetlen hit,
amely engem is a csodák felé vitt!

A túlvilág nekem nagyon távoli
és a tanult ész ezt meg nem engedi,
de, amikor győz a kétségbeesés,
mindegy már az, hogy milyen a szenvedés,
a végső szalmaszál is lehet remény,
hogy megmaradjon az áldottnak hitt fény!

Ki az, ki nem áldozna pogány hitet,
ha szemébe újra fényt csal az élet,
és mondd, ki az, aki vádolhat azért,
hogy a fényért megváltoztassa hitét.
Vagy ki az, aki számon kérhet bármit,
hogyha más a félsz, amit diktál a hit!

Tévútra léptem, zsákutca talán?
Feladva elvet az élet színpadán,
de tudod, úgy munkál bennünk a kétség,
vagy már nem dolgozik bennünk az ész még,
hogy próbáld meg, ha kell a hihetlent
és csak a tudást védd, de ne az istent!

Ki az, aki nem tenné meg amit én,
hogyha a „volt” dereng az ég peremén!
Vagy tényleg feladtam a matériát,
és eretnekként hiszem majd a csodát?
Vagy megmaradok annak, aki vagyok,
és a jövő sötétség vigyorog!

Ne ítélj meg azért, hogy próbálkozom,
ez már csak a vég, az utolsó úton.

Tudom, hogy több az enyém, mint másoké,
de jó lenne, ha nem válna semmivé.
Bár ehhez nem kell senkinek az elve,
csak az utat kereső józan elme!

Hogy nem vagyok az, mondd, aki voltam,
mert más lett a tett, mint ahogyan szóltam,
azért kezembe még nem kerül kereszt,
mert az elvadult ész megpróbálta ezt,
és ha továbbra is kételkedsz bennem,
hát elhallgatok, úgy sincs mit tennem!

HANGULAT...

Nem vagyok tábortűz, melynek távolfénye
magához csábít messzi utazót és meleget,
étket ígér a pihenni vágyónak.

Csillag sem vagyok, mely utat mutat a pusztán
tévelygőnek, és hitet fakaszt a még nem hívőnek
s áldást kér tőle, ha jó úton jár.

Nem vagyok hegycsúcs, mely hófödte ormain büszkén
tomboló viharral is szembe száll zúgó fenyveseivel,
görgetve vad lavinákat.

Nem vagyok már a távol, mely csábít kék ködökbe
burkolódzó messzeséget felfedezni, kíváncsi
szemekkel és erős karokkal.

A harmónia sem vagyok, melyben összecsengnek
az élet mindig megszólalásra váró hangszerei
zenekarrá egyesülten dallamra várva.

A sötétség vagyok, mely megnyugtat, ha fáradt
karod öledbe ejted, és homlokod lüktető erét
hunyt pilláiddal nyugtatod.

A boldogtalanság vagyok, melynek mindig-hiánya
boldog perceket szerez az arra vágyakozónak,
és áldja a ritka másodperceket.

A mérhetetlen úr vagyok, melyet betölt a semmi,
és a rémült nincsek hangos kórusa zokog, keresve
az öröklét okozatát.

A senki vagyok, aki létezem és egyszerű hiányom
tesz valakivé, ott, hol emlékem őrzik és tudják,
hogy örök az elmúlás.

KESERGÉS

Ne hidd, hogy nem fáj a vakság!
A fehér bot kezemben a másság!
Az, hogy csak érzem, de nem látom a fényt,
Hogy csak értem, de csak tudom a reményt.
Hogy hiába mutatják, de mondják, úgy sem látod,
Képzelheted, hogy gyűlölöm olykor a fényes világot!
Hiába, hogy tudom, nem egyedül vagyok,
A fény mégiscsak nem nekem, másnak ragyog!
Lehet, talán fényes a lelkem,
De mindig örök szürkületben kell az utcán mennem.
Azt látod, mosolygok, pedig a bohóc zokog,
Arcomon sokszor csak a vigyor ragyog!
Hogyha érzem a tavasz bódító illatát,
Agyamon a színek emléke szalad át
És csak tudom, hogy milyen egy-egy virág,
S mire teremtette meg a világ,
Az illatát érzem és tudom, hogy szép,
Minthogy tudom azt is, hogy a tavaszi ég kék.
S ahogy érzem, egyre kevesebb lesz szememben a fény,
Úgy nő lelkemben az örök remény,
Hogy használni talán így is lehet,
Próbára tenni gerincet és jellemet.

ÁLMATLAN ÉJSZAKÁK

Hajnalokba szakadt éjszakák nyomát törölgetem homlokom
ráncaiból.
Izzadságcseppek állnak össze vállam hajlatában apró, bűvó
patakokká.
Hiába keresett okok magyarázata cikázik át fáradt
alvatlanságaim miértjein!
S a kutató tudat csak tapogatózik, keresve az okozatok
tulajdonképpen miértjeit.

Idegi fáradtság, mondaná egy orvosilag kiművelt gyakorlott
elme csöndes lenézéssel,
s a már kifizetett vélemények okán talán már rá is hagynám, ha
hinnék a kufár szavaknak.
De mégis, mégis valaminek lennie kell, hisz megszenvedett
éjszakáim csak egyre szaporodnak,
s a gyötrődést okozó ólomsúlyú álmok bilincsei között mégis
csak az én lelkem vergődik.

A panelházak éjszakáinak disszonáns csend-rendjét hallgatva
értem s érzem az idő múlását,
kattanó zár, széltől kivágódó ablak, durván berántott ajtó, s a
szellőztető motorok ritmikus zaja.
Éjszakáim hangtársai lettek a park távolból visszaverődő
moccanásainak, a sötétség életjelei.
A fáradt forgolódások lankadó fülhegyezések tehetetlenségre
utaló jelzései az idő múlásáról.

Az ilyenkor széleseben pörgő szürkeállomány akarva-
akaratlanul ismétli önmaga kérdéseit,
már megint miért nem, mi az oka, s keres, kutat a múlt emlékei
között, volt-e más is, aki így járt?
S a rohanó percek homokként pergő zuhatagában az idő
kegyetlenül teszi dolgát ...újra hajnalodik!
S a közben kitisztult égre csendes fehér fényével rámosolyog a
bágyadt Hold, és jó reggelt kíván.

APRÓ JÁTÉK

Játszik veled az élet,
Mert te nem játszol vele.
Olyan ez, mint a végzet,
Van vége és eleje.

Csal a fény és az árnyék,
Csupán csak köszön neked.
S már kevés az a szándék,
...hogyan szeresd a fényeket.

Harcol a van és a nincs,
Kezed semmit kaparász,
Nem kerül beléje kincs,
Füledre a csend vigyáz!

Játszanál, de nincs miért,
Beszűkültek a falak.
Mint emlék, a múlt kísért,
S csak a fény képe maradt!

Állsz még, és talán vársz is,
Bár csodát nem szimatolsz,
...ám tudod, minden hamis,
s a jóra sem válaszolsz.

Elégtél, mint a gyertya,
...lángod lobban még talán,
s lám ez a gyertya sorsa,
szíved őrzi a magány.

Sötét tükörbe nézel,
Nincsenek körvonalak,
...lásd a hited így vész el,
s a sérült tudat maradt.

„...Élni és élni hagyni,”
megfordul benned a szó,
mit kell még felvállalni,
maradt-e még annyi jó!?

A GYÁVASÁG BÁTORSÁGA

...Néha a gyávasághoz kell
a legnagyobb bátorság,
hogy elviselhető legyen,
az egész mocskos világ!

...Néha fáj a megvalósult vágy,
hiánya őrzítő,
mint fény nélkül az árny.
Ez a vállalt örök magány.

...Néha potyoghat a könny,
a világtól csak a közöny
az, mi a tiéd lehet,
s nincs más képzeted!

...Néha tudod, hol rontottad el,
s mégis tovább mész konokul,
a sírásra senki nem felel,
lelkedre az éjszaka borul!

...Van, hogy hinni szeretnél újra,
de a múlt, az makacs-igaz,
s nem tudod, mi a lélek útja,
s nincs megoldás, nincs vigasz!

...A gyávasághoz kell
a legnagyobb erő!
Vagy elsodor a sors,
Elmos az eső!

LEVELEK

Égnek a levelek,
Füst csípi szememet.
Mint fénylő csillagok,
Visszfényük rám ragyog.
Siratják a múltat,
A már megfakultat.
Egykori életet,
Elavult képletet.
Tanúi a sorsnak,
Véget ért egy korszak.
Ami tegnap mámor,
A jelenben gyászol!
Hullnak a levelek,
Széttörik szívemet,
Holnap jön a mára,
Ez az élet ára!
A körforgás marad,
A lélek sem szabad.

AZ ÉLET ÁRA

...Az életben mindenért fizetni kell,
Az teljesen mindegy, hogy miben hiszel.
Ha még egyáltalán érték az életed,
S nagyon tudnod kell, ma mi az érdeked!
Ára van a jelenben minden szónak, tettnek,
Nincs kivétel, sem felnőttek, sem gyerekek!
Ne hidd, hogy bármitől megkímél az élet,
Nincs kegyelem, bármilyen a mai képzet,
S hiába zokogsz álmaid romhalmazán,
És üvöltheted, hogy „nekem volt hazám”
Senkit nem érdekel az, hogy honnan jöttél,
Ma már az sem, hogy mit és hogyan tettél!
Csak egy a lényeg, erős vagy- e még,
Milyen a tűz ereje, ami benned ég?
Mi az, mit kibírsz, ha nem vagy már fiatal,
S neked mit jelent a szív és mit a diadal?
S a mai világban van-e még hited,
és amit mondanak, azt el is hiszed?
S ha a félelem lelkedben nem lételem,
boldog lehetsz,...vagy ez is csak érzelem?!

A SZEMEM

Beszűkült szempilláim előtt zokog a fény!
Megállj-t parancsol a sors az érzet peremén.
Tudom, hogy létezik, hisz érzem a melegét,
Ám szűk a pupilla, nem adva semmi esélyt!
Mint akitől elvették az élet lényegét,
Tapogat az értelem, talán a semmiért!
Már kihűlt lángok után nyújtom ki a kezem,
De csak a vágy, ami végül megmaradt nekem.
A tudat érti, hogy régen bealkonyodott,
Ott settenkedik, amit egykor megálmodott.
Az óra és a perc az, mi bizonytalan még,
Hogy bezárja kapuit a csábos messzeség.
Pókhálóját lassan fonja az öreg este,
Fájó trükkjeit réges-régen kikereste.
S amit ésszel nem akartam elhinni neki,
A sors a szívembe lassacskán beleveri.

Ám nagyon huncut ez az igen komoly játék,
Hisz előre nem tudom, mi az, ami vár még.
Van, hogy még elhiszem, pedig régen nem igaz,
...Azt hiszem szemét, pedig csak a Nap fénye az!
Nem tudom, merre látok, s merre néz a szemem
Tán nagyokat bandzsítok, ha szembe állsz velem.
Nézed azt, amit gondolod, én látni vélek,
...hát ne a szememet nézd a lélek tükrének!

ŐSZI ELŐZETES

Éjszakába zuhogta magát az alkony.
Hideg szél szalad át a nyári parkon,
Vándormadárként szállnak a fellegek,
Megszűrik az őszi fényeket.

Csönd csábít megfáradt lelkeket,
Kék pára old kontúros érzetet.
Fáradt falevél hull a sáros földre,
S játszik az idő körbe-körbe.

Sápadt esti fény feszül a panelen,
Szürke köd bóklász a tereken,
Sötétlilába hajlik a nap feje,
S mára meghal a fény fele.

ŐSZ

Nehéz felhők járnak az égen,
Csöndben ballag velük az idő.
Fehér dér feszül már a réten,
Halkan szitál az őszi eső.
Szél takarít az öreg parkban,
Összehordja azt, mi szétesett,
...és az életért folyó harcban,
Csak eltakarja a lényegét.
Álomra hajtja fejét az ész,
És a gondolat is megriad,
A sóhaj is túl hamar elvész,
Itt már csak a sötétség marad.
Az álom keresi a helyét,
A valóság földre rántja őt,
Nincs hova hajtani a fejét,
Csak megsiratja a szenvedőt.
Elveszti színét az őszi ég,
Már alig sejlik a horizont,
Közellé válik a messzeség,
És összekuszál minden viszonyt.
Az égen fekete madarak,
A hangjukban ott a rettegés,
De nem győzi le az akarat,
Az életet élni, már kevés.

...És így lesz öreg a fiatal,
Csúcsra készült, ám ma dombot jár,
Az eső fáj, nem a zivatar,
Így ürül ki csendben a határ!

TETTEINK

Tetteinket mindig bírálja az élet,
múltat és a jelent egymás mellé léptet.
A jövőnek tért ad, mint elképzelt való,
s nem állít csapdát, mint a trójai faló.

A rész és az egész lesz a tett lényege,
és a megvalósulásban a képlete.
Míg tetteink súlyát megméri az idő,
a megvalósításban látszik meg, ki ő!
Az álom és valóság, mint mezsgyehatár
mutathatja meg azt is, hogy ki kire vár.

Mutasd meg mit csinálsz, én megmondom ki vagy,
maradj meg magadnak, vagy másnak is adj.
A tetteink reánk mindig visszaszállnak,
a jövőnek felelünk és nem a mának!

KÉTSÉGEK KÖZT...

Ki nem írja meg azt, ami benne van,
Az meglopja a világot.
Ki nem szagolja meg az orra előtt lévő virágot,
Az csalva van.
Ki nem hiszi azt, hogy tudja a ma csodáját,
Az majdnem elveszett,
S ki nem adja tovább a tudás tiszta báját,
Az a tettben hontalan, s vétkezett!

Tőled tanultam meg, hogy tenni kell,
S amit megtehetsz, azt megtenni kell!
Igaz a szó annyi év után is,
Ha a mindennapok perce az örök vám is!
S én megmaradva sorsomban magányos vándor,
Vallom általad az úton társtalanul százszor,
Hited szerint lettem akarva általam is az,
Amire te is mondanád így az igaz!
Őseim által lettem, s létezem,
Általuk, s általad lettem lét-elem!
Adtad jelenem s múltból a jövőt,
Bennem-való hitedből nyertem az erőt!
S most te vonod tőlem vissza a szót,
Megtagadva tőlem a benned hitt jót.
Mondd, hol keressem holnap a szó igazát,
Ha tanítómtól nem várhatok egy apró csodát?!

SEGÍTŐ FÉNY

A SZIVÁRVÁNY

A csillogás, mely eső után a földet éri
az életet hozza, és az életet reméli,
mint az ébredő gyermek, ki átöleli anyját,
és ahogy az apa ismeri gyermeke hangját,
ahogy a léptekeket vigyázzák száz veszélyen át,
és ahogy tanítják az élet forgó ritmusát,
lásd, így kötődik hozzád a múlt, mint megélt elem,
és szemeidből csak így tűnhet el a félelem,
amely ma még a nem tudás lét-dimenziója,
de holnapra talán, már a vallott hit tudója.
A kör, melynek akarva is részese az ember
igazi célt keres, de az útra lépni nem mer,
százszor feladja önmagát, haladva a célig
utat keresve és hitet végestelen-végig,
hisz az út a fontos, és rajta az élet a cél
akkor is, ha az ismeretlentől mindenki fél,
de menni kell, mint ahogy régen hajózni kellett,
mert az akarás mindig új életet teremtett,
ettől nem tántoríthat el semmiféle ármány,
az étellel kötött szent frigy jele, a szivárvány!
A csillogás, mely eső után a földet éri
fényt feshet meg benned, hisz a körforgás a régi
és megmutatja álmaid mindig szép igazát,
mint a távol járt vándornak az igazi hazát,
a múlt, jelen és a jövő a szövetségese,
de csak amit te harcoltál meg, az lehet tied.
Tudd, hogy lesz százszor szebb fény, amely a szemedhez ér
de szívedben az alapszín legyen mindig fehér,
szemedben őrizd a szivárvány örök igazát
és magadban megtalálod a száz színes csodát.

KÖSZÖNÖM

Összefésülte sugarait a Nap,
S a tavasz is megmutatta fényes arcát.
S mint aki ajándékra vár és kap,
S megvívta már az igaz élet harcát,
Úgy vártam én arra a hívó szóra,
Ami tőled szállt biztatón felém,
„Ne csüggedj, képes vagy a jóra,
S amit alkottál, leteszem eléd!”

Én nem tudom, hogyan kell ilyenkor tenni,
Csak az ösztön az, ami munkál bennem!
De azt vallom, az úton végig kell menni,
S örülök, hogy megtaláltál engem!
Mintha hallanám, mondod balgaság,
Hisz összeérték a képek és a jelek,
Nekem azonban most lett igaz valóság,
Hogy kedvelnek a pogány istenek!

A virágnak víz kell, attól függ a léte,
Egy gondos kéz, amely meglocsol
És rózsaszirmot adhat cserébe,
És az illatával neked válaszol.

...Én őrizlek, mint azt az Embert,
aki megmutatta nekem újra a Napot,
és egy tiszta lelket újra nyert,
s érezte, hogy a lelked csillogott!

TAVASZI KEZDETEK

Fehér hó fölött fekete seregek lebegnek.
A kék ég alatt riadtan röpködnek,
s az öreg hó alól már kikandikál a téli zöld.

Szél szalad szerteszét, szisszen az apró bokor,
Valahol halk madárfütty szól a légben,
S mint a mesékben játszik a kora-tavaszi fény.

Tócsák tengere tárul lábaid elé apró csillogással,
Vetélkedve egymással melyik a fényesebb,
S nem tudod bemérni vaksi szemmel, hogy melyik a szélesebb!

A jég még reggel ég a fényben, mint gyermekkorodban régen,
S a megvasalt cipősarok szikrázott az éjben,
Bár lehet, hogy csak a ravasz Hold fénye volt az, de ez nem
vigasz.

Megcsorbult jégcsapdárdák csillognak az ágakon, s a havon
fekete léptek,
S alig kímélték már a megroskadt hóbuckák,
Ők már tudják, hogy nemsokára elenyésznek a földbe ivóléneket!

A flaszteren, mint a tengeren hullámszik az újraindult élet,
Megszületnek az elhervadt téli remények, kacérkodnak a
nappal,
Az árnyékok versenyt futnak a kergetőző felhőhaddal.

Márciusi hajnalért dalol egy rebbenő kismadár,
Lehet, hogy veréb, ágról ágra száll, szárnyán megcsillan az
apró harmat,
S valami őszi nyugalmat áraszt a tavaszi kikelet, elűzve a
hideget.

Fekete madarak röpködnek erre, dél felől, idegen seregek,
megtelepszene, csak egy nagy csattanás riasztja tovább őket, körbe ülik a nagy
fenyőket.

Szárítkoznak, majd hangos káromással továbbindulnak észak felé.

Csak mi emberek maradunk itt zsigerig megtelve lélek-
hideggel,
Nekünk mást jelent mindig ez az ősi rituális furcsa jel,
Hisz mindenki az új életre vágyik és figyel, de nem törődik
semmivel.

Tudjuk, hogy a percekért soha sincs hitel, az meg nem
ismételhető,
Még akkor sem, ha leszakad az örök menny, a változó égi tető,
Csak sejtjük talán, hogy milyen elrettentő, ha alatta mi is
meghalunk.

A tavasz pedig itt van, itt bizony az arcodban, megcsillanó
szemedben,
A kezekben már csak megszokás a kesztyű, nézd csak, rád
nevet a zöld fű.
Te, aki látod, mondd, nekem is hogy gyönyörű!

Én csak vélem, hogy újra éled az élet, s reménnyel fordítom
fejem a fény felé,
S a kissé hideg szél sem teszi már semmivé, hogy érzem a
tavasz melegét,
S kikiabálhatom a világnak, hogy ez nem elég, ugye van tovább
még!

REMÉNY

Aki a hajnalt várja,
a holnapot reméli.
És, mint hűségese mátká,
a szerelmet ígéri.
A tavasz jövetelét,
a megújult életet.
És a körforgás hitét,
s a születő fényeket.
A sárgarigó dalát
és zöldellő lombokat,

az újra kezdett csodát
és megáldott csókokat.

Aki a hajnalt várja,
az hiszi az életet.
A létezés csodája,
hogy tudja a mérleget.
Sötétből a fény felé
mutat utat a jövő.
Hisz nem válhat semmivé,
a mindig örök idő!
...És én hiszem a hajnalt,
mert megújulok vele!
S ha már az élet felfalt,
Ő az új ígérete!

SZERETEM...

Szeretem a csendet,
Amely egy kis rendet
Tesz fáradt fejemben.

És szeretem a fényt,
Ami élőlényként
Segít az utamon.

Szeretem a Napot,
Hisz örökbe kapott
Kincse életemnek!

Szeretem a hajnalt,
Amely a mába hajt,
Tenni mindig dolgom!

S szeretem az alkonyt,
Amely összehangolt
Ívet húz a mában.

És szeretem a Holdat,
Mely gyenge fényt csurgat
Az úton lévőnek.

És a sötétséget,
Féltem minden képet,
A fáradt szem elől.

Szeretem a jelet,
Úgy, ahogy te veszed,
Hogyha játszol velem!

Szeretem a jövőt,
Az ad nekem erőt,
Hit a holnap felé!

De félem az álmom,
Sújt az örök járom,
Az idő földre ránt!

AZ ÉN TEMPLOMOM

Az én templomom a szabad ég alatt van,
Nem cifratornyos, harangzúgásos.
Nekem a hitet egy fénysugár hoz,
S kitárom szívem a boldogsághoz.
Az oltár nem ékes festmény, nem hitbéli kép,
Csak egy egyszerű itt nyíló virág, a föld teremtménye ő,
De övé a harmat, a megújulás, s lelkemben ez mindig
megnyugvás!
Az oltár a magasba nyúló képzelet,
Gyertyái a fényes csillagok,
Bár én nem látom őket, de tudom, hogy ők az angyalok.
A felkelő Naptól kérek egyetlen sugarat,
Hogy dalra csaljam a természet szent kórusát,
A zöldellő bokrok s a fenyők megkapják a reggel csillogó
varázsát.

LÁTÓ SZEMMEL

Nézel!
A bőrömon érzem a szemed.
Lehet,
Másként nyújtod felém a kezéd.
Féltesz!
Ahogy mellettem lépkedsz, kissé sután,
Én meg bután
Poénkodom veled, s lám a szemed nevet.

Hallgatlak!
S szavaid a fülembé ballagnak.
Értem,
S hallom a lényegét, a megfogalmazott képletet.
Értesz!
S ha nem, hát akkor újra és újra kérdezz!
Álom!
Hogy a hozzád vezető utat én is megtalálom,
S remény!
Minden meggyújtott engem segítő fény!

VÉGIG AZ ÚTON

ÚTON

...Embertől emberig hosszú az út,
hát még „Lélektől lélekig” milyen
Az ösvényen járva, ha fényed nem fakult,
Haladsz a célig, tetteiddel örök hitben.

Ha tudod, mit akarsz, s azt hogyan tegyed,
Lesz, ki melléd áll, vállat vállnak vetve,
S elfogadja majd a kinyújtott kezéd,
Hagyva, hogy segíts sorsodtól vezetve.

Nincs erő, mely szeretetet legyőzhet,
Akkor sem, ha osztályrészed talán kudarc,
Hiszen szembefordulsz az erőknél,
S folytatódik újra, s újra a harc.

A létezés önmagában mindig kevés,
Cél kell, ha az embernek segíteni akarsz,
Nem ír felül semmit az örök szenvedés,
Ám a tétlenségbe százszor behalsz!

Segítő kezédbe mindig akad egy kéz,
Mely arra vár, hogy erős támasza legyél,
Tudom a tenni akarás százszor megigéz,
Akár egy gyertyaláng is lehet bizton a cél.

Halk szóval, mutatja magát az idő,
Kezek nyúlnak feléd, segítségre várva,
S benned megduplázódik az erő,
S valóra válik egy régi eszme álma.

Hosszú az út „Lélektől lélekig” tudom,
Ma bátor ember embert gyámolít,
Csak végig kel menni együtt az úton,
A hit és a szeretet erre megtanít!

FEHÉRBOTOS EMBER

Szemében régen nem ég a tűz,
helyén az üveg fénye csillan,
s kezébe a sors már botot fűz,
és a stigma fehérén villan!

Ma már óvatosak a léptek,
a távolság is csak egy méter,
csendes szemlélője a létnek
s a keze nem messzire ér el!

Újra rendezve az életét,
régen megalkudott a fénnel,
s tanulja a vakság képletét
és csak vitázik a reménnyel.

De a lelke még most is lángol,
szavai gyújtanak, hogyha szól,
semmit sem enged el a mából
hisz tudja, várják valahol.

Kell, hogy igaz legyen a lélek,
ha a sors nem roppant gerincet,
akkor igaz az örök mérleg,
ha leküzdötte már a nincset.

Kezével már a technika ír,
a gondolat így lehet örök,
szellemével a vakság sem bír,
és a Föld ma is vele pörög!

KERESLEK

A kavargó hópolyhekben.
Az éjjeli rejtelmekben.
A nap tiszta fényében,
A hajnal kékjében.
Egy csokor virágban.
Szerte a világban.
A holnapok létében,
A múltidő képében.
A rohanás tűzében.
Az erdő hűsében.

Kereslek!

Minden szempárban.
Minden ábrándban.
Minden bánatban.
Minden vágyamban.
Minden lépésben.
Minden érzésben.
Minden szál virágban.
És minden imában.

...S ha egyszer rád találok,
Rád mosolygok...Élet!

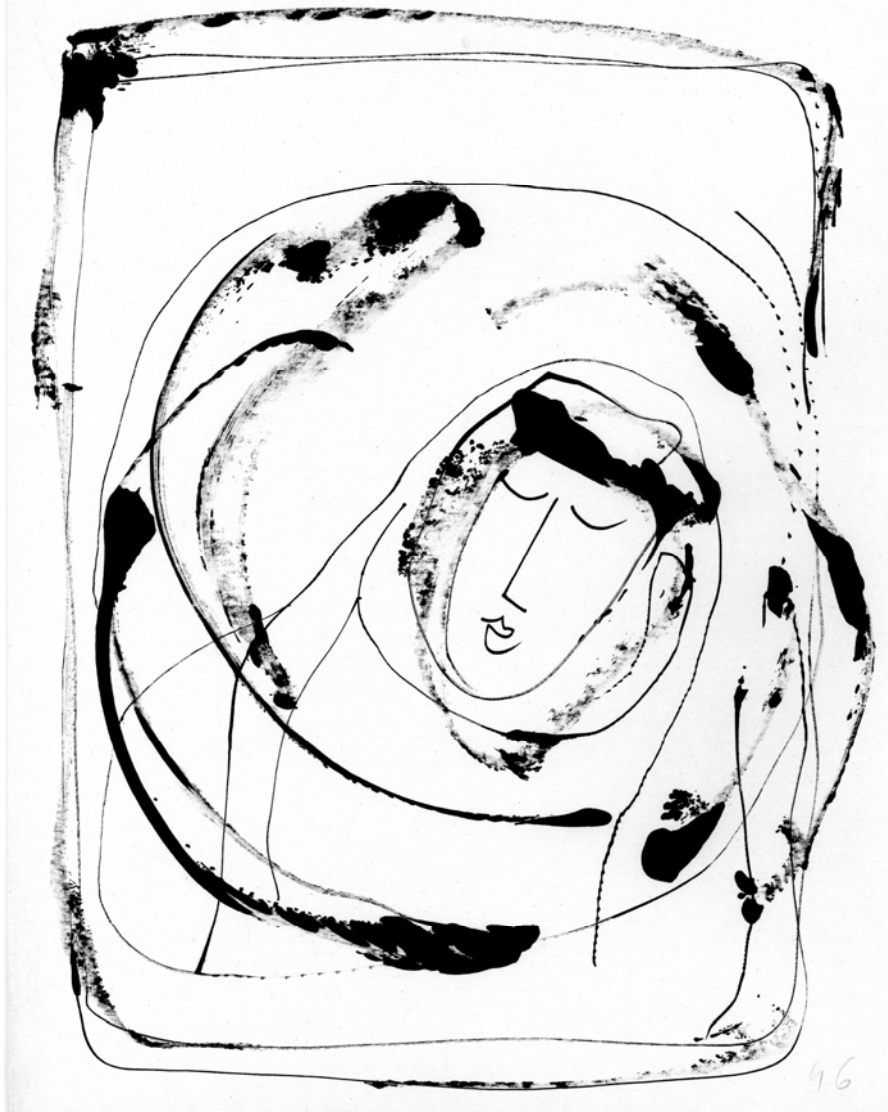
VALLOMÁS

Látod, nevetek és megyek veletek,
S ragyog ránk a kék ég, ugye milyen szép.
Jöttök velem, s én énekelem a dalt,
S a kaland csábít öreget, s fiatal.
Az erő sugárzik bennetek, vagytok is és legyetek!
Talán még megmozgatnátok a hegyeket!
Tavasz van, s én mégis őszülök, az iram közben sokszor
leülök.
Fáraszt már ez a vad hajsza, ...konyul az oroszlán bajsza.
És mégis hajt előre az élet, de nem nekem való már ez a
cserkészlet.
Tudom, csak a múlt ereje lökdös még előre,
S bizony van, hogy nem tudom mi lesz belőle.
Nem igazán komoly panasz ez a tény, de érzem, fárad már a
régfi fény.
S magamnak sem hiszem el, hogy kissé keservek, hiszen még
vagyok, s lehetek.
Ám az alkony fáradtsága settenkedik már, de engem nyugalom
sehol se vár!
Dolgaim végezetlenül hevernek, s én, mint imát halasztó vétkes
eretnek
Tologatom a „majd” határa felé, s a leves alól egyre csak
elpárolog a lé.
Tudom, az úton végig kell menni, s hinni kell, mindig hinni,
De olykor felállni is nehéz, nem hogy menni, nem hogy tenni!
De ha hívtok, s érzik a szeretet, összeszedem szétszórt
lelkemet,
Hisz alkotni, remélni született az ember, s legyűri a félszet,
hogy már nem igazán mer!

BÍZTATÁS FÉLE

Az élet egyszeri és megismételhetetlen!
Az ember elhinni is képtelen, olyan végtelen.
A megadatott létet értelemmé formálja a tudat,
S az örök kíváncsiság mindig előre mutat.
Ettől lesz egyedi emberré a tudatos ember,
S útra kel akkor is, ha tudja, az élte végén nem nyer.
Ezért szép mégis e léptékkal mérhető élet,
Születik, s egyszer beteljesül a végzet,
De az útközben mindig olyan különleges és csodás,
Mint egy elmondott szerelmi vallomás!

...Ám azért, hogy veled is mindez így legyen
Át kell lépni a megszokott képleten!
Akarni kell a holnapot mindenáron,
Ki kell törni minden bezárt ajtózáron!
Tudva, hogy az élettal együtt jár a szenvedés maga,
S bár senkit nem csaphat be a létezés örök mámora,
Az életet csak egyszer kell csöndben végig élni,
S ha van kapaszkodó, hát akkor tőle remélni!
Tenni azért, minél messzebb legyen a végállomás,
nem több ez a vers, csak egy egyszerű biztatás!

NÉHA

Néha kell, hogy átöleljen a csend,
ahogy tavasszal a zöld kalász reng.
Most is kell, hogy átöleljen a fény,
kell a magány, a hitetlen remény!

Néha kell, hogy pusztuljon az álom,
mint dalos madár a téli ágon,
és most is a távolság csendje fáj,
tudatos magányban kopár a táj!

Néha kell, hogy átöleljen a csend,
hogy agyamban szilárd legyen a rend,
mert tudnom kell, hogy mit, mikor, miért
és tudnom kell, hogy melyik mennyit ért!

Hogyha a zaj, a csendnek hiánya,
így a csend lesz, majd a zajnak árnya
és mégis a csendet vágyja lelkem,
mert a zaj csak eltántorít engem!

Néha fáj a csend-nélküli élet,
mint, ahogy az ellenkező képlet,
és mégis hiszem a csendet magát,
mint a haldokló utolsó szavát.

IMA

Kacsints rám hajnal!
Okos lépteiddel
Védj engem az úton,
Áldott kezeddel simíts meg,
Cirógasd arcom,
S csalj mosolyt lelkem köré.

Itt, hol mindenki rohan,
Légy társam az úton,
Dalolj nekem, ha fáradok,
Itass enyhítő vízzel,
Kívánj boldogabb napot,
Óvd meg létem a holnapnak is!

ŐRIZZ

Őrizz meg engem!
Őrizd a lelkem,
ahogy a tengert
hűsítő cseppel
őrzi az eső,
s tőle zöldellő
a búzamező.

Őrizz meg engem
az esti csendben,
ha fáj a magány
s neked is talány
már az elmúlás
és nem maradt más,
csak a számadás.

Őrizz meg engem,
s az időt velem,
mint a múlt részét,
s a rész egészét,
mint az álmodást,
vagy a zokogást!
...Csak meg ne gyűlölj!

KÉRÉS

Légy a lámpásom,
Egy kicsit az áldásom!
...Vagy talán a fényem,
csöppnyi reményem.
Kicsit a napom,
S a szívemet adom.
Talán a virágom,
Az egész világom!
...Vagy leszek csillagod,
érezem az illatod.
Légy zöld fű a réten,
Vagy báránnyelű az égen.
mindegy, hogy mi vagy
...csak nekem megmaradj!

EZ VAGYOK ÉN

Ez vagyok én,
S ez a test is enyém.
S a ránc homlokom közepén
Engem mutat.
Olyan vagyok, mint bárki más,
Hisz a lábam földig ér!
Mozdul a kezem és mozdul a szám,
Itt élek, s talán van hazám!
Hallom, hogyan lüktet az élet,
Ha a karodhoz érek, olyan, mint egy
Örök szívdobbanás, létezem, nem vitás!
Szeretem a hajnal friss illatát,
A fényt érzem, ahogy arcomon oson át!
A reggeli párát, s ahogy dalol a madár,
A következő percet, mert tudom reám vár.
A technika mi létezik, engem tanít,
S ha hagyom, akkor még el is csábít.
...és végig kopogom a világ összes falát,
olykor segít néha az, aki lát,
De nem adom fel soha, soha,
Még űz és hajt az élet mámora.
Bár egyre kisebb lesz ez a varázs,
De éltet még a kihunyó parázs,
Kérlek, fogadj el olyannak, amilyen vagyok,
S a világra általad nyitok egy ablakot!

ÚT

Úgy keltem útra, mint hajnalban a fény.
Dércsípte tájakon rohantam feléd,
álmos lámpafénnyel várva a reggelt,
s töretlen szívvel hittem magát a célt.
Hópelyheket hullató reggeleken
kegyetlenül megtaposott utakon
indultam hozzád igazi hívőként.
Vagy a zápor loccsantotta tócsákat
kerülve kerestem ismert otthonod.
De mindig társam volt a hajnali fény,
hitet és biztos reményt adott nekem,
hogy eltalálhassak hozzád, mint vándor,
ki hosszú útra kelt fel hite szerint
és célját elérve megnyugodhatott.
A bölcsőjében a gyermek nyugalmat
és biztonságot talált fáradt lelkem,
akkor is, ha szívedben kétely lapult,
de karod nyugalma mégis átölelt
és hinni engedte örök szerelmed.
Mindig csak hajnalban indultam feléd,
bárhol jártam az út hozzád vezetett,
de csavargóként nálad megpihentem
felhőoszlató kedved felvidített,
s erőt adott a mindig holnapokhoz.
A konok makacsságot alig hiszed,
ezt nem magyarázza meg a múlt idő,
sem a jelent csillogtató képzetek.
A remény mintája nekem a szíved,
és jó, hogy megmutatta az életet,
De ma már nincsenek marcangolások,
értelmük nincs, hisz elporladt az idő,
de a jelenben mi így lettünk mások
és együtt maradt meg bennünk az erő.
tudom, bármikor indultam feléd
ajtód előtttem mindig nyitva állott,
küszöböd mögött engem nyugalom várt

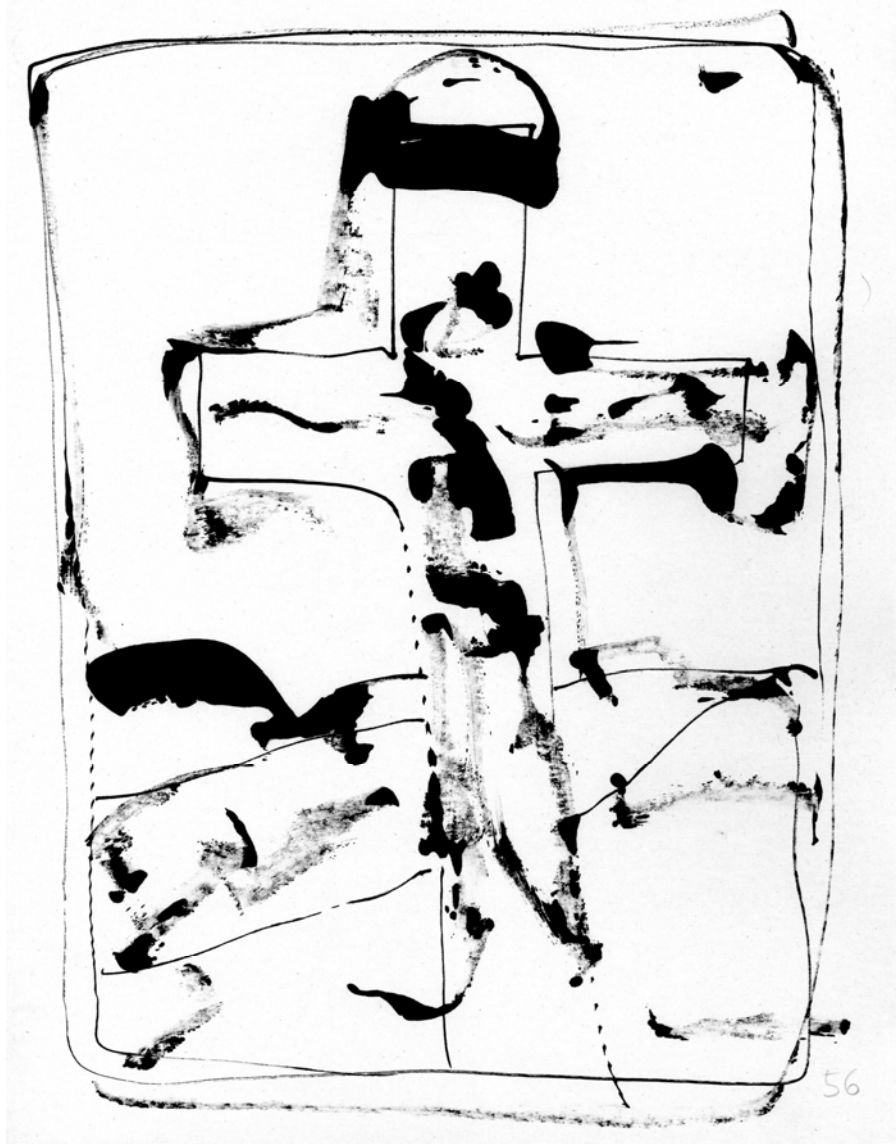
LEHETTEM VOLNA

...Lehettem volna...
...de nem lettem az...!
...hogya az lennék...
...nem lenne igaz!...
Maradtam Ember,
Ki itt élni mer,
S vagyok az, aki,
Jó bevallani!
...Létem, értelem,
...lelkem érzélem...
...a holnap jelen...
...mint a végtelen...!
Az egész része,
S a rész egésze,
Itt most én vagyok,
S a fény rám ragyog!
...Ég s a föld között...
...őrzöm a rögzöt...
...jelenem, s jövőm...
...ez az én erőm...!
Te igaz barát!
Hidd el a csodát,
Légy az, aki vagy,
S nekem megmaradj!

ÖREG FA LETTEM

Öreg fa lettem,
Árnyat adó.
Magtalan óriás,
Fényt elfaló.
Lombomon hangok,
Köröttem hantok
Őrzik a múltó idót.
Fejem hajlik a szélben,
S e csöndes mesében
A zöld és kék a csúcsban összeér.
Alattam virágok, bokrok
Zöldellnek közel s távol,
Az élet bizony vámol,
Pusztulunk csendben mi is.
Jel vagyok az út végén,
Akár csupán a szélén,
De mindig létezem.
Évszázados történelem,
De soha sem tört én elem.
Amit könnyedén elfújhat a szél.
Még állom a harcot.
Lombom meghajlott már,
De kérges gerincem még
Dacolja a romboló idót.
Bírja az őserőt, tartva ágaim.
Pihenni hozzám felhők járnak,
Nagy vándorai az égi világnak,
Talán halottai is.
Görcseimen látszik,
Hogy a villám hogy cikáz,
S hogy rám sohasem vigyáz.
De még érzem, hogy élek,
Támaszának az égnek.

Ha talán leszakadni készül,
Roncsaimból kis ház épül,
Biztonságot adó,
S mint oly sokszor ősszel...
Rám hullik a sűrű hó.

TEMETŐBEN

Fehér fátyol függ a fákon,
Fény feszül furcsa fejfákon.
Áll az árnyék, áll keményen,
Túl a hiten, túl reményen,
Az elveszett ősidőben.

Múltat ment az emlékezet,
De a fákról az ékezet
Lekopott már réges-régen,
S mint a régi szép mesékben,
Az idő végét csak én tudom!

Csalóka csend hull cseppekben,
Harangszó zeng a lelkekben,
Emlékezni jön az ember,
Virágot hoz, sírni nem mer
Könnyeit magába fojtja

Fény feszül fekete keresztre,
A perceket nem eresztve,
Rabként tart az emlékezet,
S hiába szárnyal a képzelet,
A valóság mindig földre ránt.

HITED SZERINT

Ha hited szerint végigjártad utad,
S mégsem találtad meg a célt,
Könnyes arcod fordítsd a nap felé,
S meglásd, megedz, mint az acélt.
De ne hidd, hogy nincs tovább,
Más ember felé nyújtsd ki a kezéd,
S lesz ki érte nyúl merészen,
...ugye érted a lényezet.
A múlt hitét a jelenben érzed,
De a jövő az, mi erőt ad neked,
Hidd, hogy a holnapod hasznos marad,
De kell hozzá egy kitartó akarat.
Életed virulhat az őszben is,
Hisz alkonyórán is nyílik szép virág,
Kudarcod lehet siker is,
Nem számol el veled a nagyvilág!
Tegnaptól a máig mindig hosszú az út,
Ám erőt adhat a megtapasztalt kudarc,
A jelenben a holnapért van minden,
Ezért érdemes élni, s megéri a harc!

ANYÁM SÍRJÁNÁL

Állok a sír előtt gondolatban,
csak úgy csendben bóklász az őszi szél.
A múltat idézem önmagamban
és a bánat lassan hozzám ér.
Számadást kell neked tennem anyám!
Ahogy megtettem, ha valami fájt,
hisz karjaidban volt biztos tanyám,
a fiú ment hozzád, s nem a muszáj.

Sok éve már, hogy elhagytál engem,
szorít a távolság az időn át,
azóta a lelkem nincsen rendben
és csak az ész csapja be önmagát.

Anyám! Te tudtad minden álmomat
és hitted a fiad akaratát,
s látod, a sírnál fiad látogat,
s keresi a múlt örök igazát.

Ősszel a lomb csak csendes zokogás,
fáradt levél pihen a sírokon
és álmokat kerget az elmúlás,
s pára úszik az őszi halmokon.
Virágok dideregnek a szélben,
véges életük a szívemhez ér,
s könnyük megcsillan az őszi fényben,
míg az este hozzájuk is elér.

Sűrű csend van a temető kertben,
csak a feldúlt lélek tüze ég még,
születésed ünnepelném csendben,
s kezemben a gyertya már csonkig ég.

És megborzongat az őszi pára,
józanodik lassacskán az elme,
az életben mindennek van ára,
ahogy meg van a maga keresztje!

Állok a sírnál, és szólnom kéne,
el kéne mondani a múlt időt,
hogy nem fakult meg az óda fénye
és a tett az, amely még ad erőt!
Én hittem anyám a biztatásban,
amit utoljára mondtál nekem,
"higgy fiam a múltban és a mában
akkor örökre itt leszel velem!"

Én elhittem neked a jövőt is,
emlékszel? Hogy megmutattam neked,
s te tudtad, hogy az álom nem hamis,
hiszen karonfogva játszott veled.

Csillagfényes őszi éjszakákon,
mikor szeptemberbe fordul a nyár,
fölsejlik bennem egy régi álom,
ó anyám lelkeddel vigyázz reám!

Ne engedd fiadat téves útra,
és ne engedd, hogy ne szeressenek,
adj nekem erőt újra és újra,
és tartsd meg nekem szeretteimet!
Lásd, az ész tudja, hogy a szó elszáll,
mégis hozzád indul a könnyörgés,
hiányod az, ami igazán fáj,
s az emlékezés, mint mindig kevés.

Állok a sírnál, s nem tudok szólni,
gondolatban köt össze a távol,
a szívben sok a hasztalan holmi
ki kéne józanodni a mából.

Az ősz meghódította a kertet,
bundát készít a földnek az avar.
Átölelem szívemmel a csendet
s a szél szemembe csúf esőt kavar.

GYULA

Makrai Gyula emlékére

Az utolsó kézfogás
A markomban itt maradt,
Aztán még egy villanás
S minden végleg megszakadt.

Mögötte lohol a csend,
Az ész alig értheti,
Tudom, ez az életrend,
S a ritmust a szív veri.

Üres a lélek háza,
Utolsót lobbant a fény,
Az élőt a csend várja,
A jelenhez nincs remény!

Élni kell, hogy meghaljunk,
Micsoda közhely e szó,
S barátságot mi vallunk,
Hiánya most ordító!

Szeméből kihunyt a fény,
A kamera nem pásztáz,
...állt az élet peremén,
De... az emléke vigyáz!

VÉGÜL

...Csillagoktól szeplős ég alatt
Emlékezem rád jóbarátom!
Ami 28-év alatt megmaradt,
Azt most neked visszakiáltom!

Vitáink tüzében léteztünk,
Együtt akarva mindig a jót,
S volt, hogy egymás ellen vétkeztünk,
...talán meghamisítva a szót!

...Emberek voltunk mindörökké,
Hitből tettük azt, amit teszünk,
Tetteink nem válnak semmivé,
Egymással összeforrt életünk.

Egyedül maradva kesergek,
Mint elvándorolt, ki hontalan,
...bár lehet, hogy rosszul szereltek,
Alig hiszem el azt, ami van!

...Fényesek a hulló csillagok,
De mögöttük az idő vigyáz,
Ám tetteid fénye fent ragyog,
...csak az ész botlik, s benne a gyász!

...Hited erejét tovább viszem,
Ha a vállam roppan is bele,
...hitedből megvan örök hitem,
...és az élet örök kényszere.

Múltidézőnek fáj a jelen,
S a szív csak a TÁ-TI-TI-t veri,
Bár, csak az emléked jön velem,
s...múltad csak a jelen ismeri!

Amit tettél...már történelem,
...lám, engem is csak a múlt tanít,
És nem változtat a lényegen,
Az idő az, ami szétszakít.

OTT-HONTALAN

Ott, hol az ég a földet éri,
s kék párába vesznek a méterek,
hol a jelen a múltat meséli,
s hol már nem ismernek az emberek...
mégis az én hazám!

Ott, ahol anyámban megfogantam
és gyermekkorom emléke libben,
ahonnan én is, mindig csak kaptam,
a lelkem nem ment el soha innen,
hiszen, ez az én hazám!

Amikor csak álmodom a múltat,
s visszatekint az emberi elme,
a képre sárga levelek hullnak
és megérint az elmúlás csendje,
de akkor is a hazám!

S ha mégis a régi utcát járom,
nekem már csak a járda ismerős,
s hogy köszönne bárki is, nem várom...
csak az emlék az, mely ilyen erős,
azért ez az én hazám!

Álmodjuk a múltat, és kesergünk,
a szemünk most még könnyekkel teli,
de holnap is újra tovább megyünk,
s léptünket az eső szétveri...
s a hazám...csak emlék lesz!

TÓL-IG

Valamikor ... egyszer ő is volt a ...kezdet.
Apja összejtéből, anyja megteremtett.
A két ember színes álmokat szőtt csöndben,
és megkapaszkodott minden földi rögben.
S elhitte az élet megújuló szavát,
s megismerte az ölelés szent mámorát.

S ki járn tud, mindig elindul előre,
a gyermek felnő és ember lesz belőle,
számtalan utat megtaposott a lába,
ahogy nőtt az értelem, úgy nőtt a vágya.
Még nem tudta azt, hogy mi a megalkuvás,
tisztos kompromisszum, vagy valami más!?

Ifjúként nem volt sohasem magas az ég,
és nem mondta semmire, hogy most már elég!
... S az életben lettek furcsa jelzőtáblák
ezt az utat százak, vagy ezrek is járták.
És eltévelyedtek, és ő is tévedett,
mert nem látta meg időben a lényegét.

Az álom a mában nem csalta meg soha,
de ő megcsalta őket, s így lett ostoba!
Az örök délidőn lassacskán túljutott,
és nem tudja, eddig vajon miért futott,
csak látja, hogy a sok ...már egyre kevesebb,
s a zengő dal szívében egyre csendesebb!

A tól-ig-ot méri, ...és hamis a mérce,
s nem csábítja már a hegyek messzi bérce.
...És elfogadja azt, ami körülötte él,
megélni a holnapot, ma már ez a cél.
...Tudni a múltat, és remélni a jelent,
talán megéri egyszer, hogy ez mit jelent!

Egyre áldottabbak lesznek az alkonyok,
s rátelepszene az egykori bánatok.

Hisz közelebb van már a múlt, mint a jövő,
s kevesebb lesz az életet adó erő,
... és karnyújtásnyira kerül hozzá az ég,
s eljön az idő, hogy a gyertya végig ég.

HÁNY GYERTYA MÉG

Mondd, hány gyertyát gyújtunk újra még,
akiknek lelke már messze ég
s akik híven tették dolgukat
s megtették az utolsó utat.
S csak védték hitük szerint a jót,
s hallották az igaznak vélt szót.

Mondd, nekik most hány gyertya ég,
amikor ellenség volt az ég,
s a felhők alatt volt a halál,
védtelen volt, akit megtalál.

Hisz az ártatlanoké a gyász,
az élet rájuk alig vigyáz,
de az ő nevükben öl az ész,
és gyilkos fegyvert indít a kéz.

Aki öl, annak halnia kell,
merthogy erre az élet felel,
a halálnak nincs igazsága,
mert az igaznak sincs halála.

Ég a gyertya a vétlenekért,
akik meghaltak a semmiért,
mert ott voltak, ahol nem kellett,
ahol az élet bűnt teremtett.
S talán él a lelkiismeret,
...félelemben élni nem lehet!

Ősidők óta bűn a fegyver,
s mégis kézbe veszi az ember,
hívó, vagy hitetlen, egyre megy
és mindegy, milyen a csillagjegy.

Ha ölni kell, társat öl a kéz,
saját fajtát pusztítja az ész,
s utána mindig békét akar,
csak levágott, vagy törött a kar!

Békéhez nem kell a háború
és nem kell százezer koszorú,
ha az érdek nem utópia,
tán szót érthet az ember fia,
és kihull kezéből a fegyver,
ó higgy ebben te örök ember!

A SEMMI FELÉ

A semmi felé egyedül megyek
és nem kísérhet senki utamon,
mert belém sűrűsödött az idő,
így a megtett utat is vállalom!

A múlttal keveredik a jelen,
mint a délibáb, úgy kerül elém!
Hittem száz csodát, mely szivárvány volt
és tarka színek rohantak felém.

De mára már csak az emlékük él,
színes gyertyákat már nem álmodom,
A fény melegét azért még érzem,
de lassan eljön az én alkonyom.

Nem kesergek, hisz tudom a jövőt,
csak fáj, amit veszíteni fogok!
A tudat mégis torkot szorít csak,
de nem érdekelnek az indokok!

MÁR CSAK...

Már csak az arcom fordítom feléd,
Szemem nem látja azt, hogy megmozdulsz.
A fénnyel vívott harcom véget ért
...és ehhez te is hozzáidomulsz!

Tudom, furcsa érzet ez a képzet
De a valóság bizony tényszerű!
A remény, ami volt semmivé lett,
...enyém a pohár, bármily keserű.

...Csak a felismerés volt kegyetlen,
meg nem látva azt, hogy hozzám beszélsz
...és a mozdulatom volt esetlen,
s a döbbenetben rám talált a félsz!

...Csak ültem és véltem, hogy rád nézek,
hangod felé fordítva az arcom,
de megcsalt engem a puszta érzet,
...és a ténytől megcsuklott a hangom!

...Mennyi mindent kell tanulni újra,
...így nehéz a kommunikáció,
más lesz az élet és más az útja,
s keresni kell, hogy hol a ráció!

...Néztelek és kerestem az arcod,
hangod nyomán, ...szürke fátyol fedte,
s tudtam, hogy feladom ezt a harcot,
s a tudattól könny szökött szemembe!

HATVAN FELÉ

...Ha tudnám az élet titkait,
Soha nem lennék boldog ember!
Letagadnám lelkem vágyait,
Mit az ész elképzelni sem mer.

Ha megérteném a jeleket,
Amit a horizont küld felém,
...tán megtagadnám az életet,
Megtudva, mi lehet az enyém.

Ha még tudod szíved ritmusát,
Mindig veled van a szép tavasz,
Tudhatod azt is, hogy van tovább,
S hogy mi a hamis, mi az igaz!

S mi adatott, azt megérteném,
Titkokból állna az életem,
Ám nem lehet minden az enyém,
S csak örülnöm kell, hogy létezem.

Tüzeim már lassabban égnek,
Hűl a parázs, így hatvan felé,
Mégis hálát mondok az égnek,
Hogy élek, s nem váltam semmivé!

Tartalomjegyzék

VALAHA	3
SZÍNES CSODÁK.....	5
SZÍNEK.....	6
MÉG ÉJSZAKA VAN	7
ESTI HANGULAT	9
TAVASZVÁRÓ	10
HAJNALTÁJBAN	11
TAVASZI ALKONY	12
EGY NAP.....	13
MÁJUSI FÉNYBEN	15
NYÁRI ZÁPOR	16
VIHAR ELŐTT	17
NYÁRI ÉJSZAKÁN	18
A TÉLI ÉG	19
SÉTÁLNÉK VELED	21
HULL A HÓ.....	22
SÖTÉT TÜKÖR.....	23
AMIÉRT.....	24
HANGULAT.....	27
KESERGÉS.....	28
ÁLMATLAN ÉJSZAKÁK	29
APRÓ JÁTÉK	30
A GYÁVASÁG BÁTORSÁGA	31
LEVELEK	32
AZ ÉLET ÁRA	33
A SZEMEM	34
ŐSZI ELŐZETES	35
ŐSZ	36
TETTEINK.....	37
KÉTSÉGEK KÖZT	39
SEGÍTŐ FÉNY.....	41
A SZIVÁRVÁNY	42

KÖSZÖNÖM	43
TAVASZI KEZDETEK	44
SZERETEM...	47
AZ ÉN TEMPLOMOM	48
LÁTÓ SZEMMEL	49
VÉGIG AZ ÚTON.....	51
ÚTON	53
FEHÉRBOTOS EMBER	54
KERESLEK.....	55
VALLOMÁS.....	56
BÍZTATÁS FÉLE	57
NÉHA	59
IMA	60
ŐRIZZ	61
KÉRÉS	62
EZ VAGYOK ÉN	63
ÚT.....	65
LEHETTEM VOLNA.....	66
ÖREG FA LETTEM	67
TEMETŐBEN.....	69
HITED SZERINT.....	70
ANYÁM SÍRJÁNÁL	71
GYULA	74
VÉGÜL	75
OTT-HONTALAN.....	76
TÓL-IG.....	77
HÁNY GYERTYA MÉG	79
A SEMMI FELÉ	81
MÁR CSAK...	83
HATVAN FELÉ.....	84